

„Чакай, ти пакъ ще ми паднешъ въ ржцетѣ. Тогава ще ме запомнишъ добре“.

Ураганъ заживя като нѣкогашнитѣ свои диви прадѣди. Той цѣль день скиташе заедно съ други коне по полего, пасѣше трева и припкаше на воля. Мръкнеше ли се, другитѣ коне се прибираха, а той се изкачваше на хълма край селото и нощуваше тамъ подъ голѣмия клонатъ джбъ. Опитваха се нѣколко пѣти да го примамятъ и хванатъ, но напраздно. Всѣки пѣтъ той скършваше шия и бѣгаше изъ полето. Изтече така близо седмица.

Бѣше есенъ и работата не чакаше. Каменъ се видѣ въ чудо. Всѣки день господаря му го гълчеше че е прокудилъ отъ дома му кроткото животно.

Капана.

Следъ дълго мислене, слугата реши да загради едно малко парче отъ ливадитѣ, гдето още имаше много хубава трева. Когато добитѣка опасе тревата по полето, Ураганъ почна често да се навърта около заграденото мѣсто и да гледа зелената есенна *отава*. Нѣколко пѣти се опитваше да си попасе отъ нея презъ нѣкоя дупка на оградата но не можеше да стигне. Една сутринъ той намѣри вратата на оградата отворена. Това го много зарадва, влезе веднага вътре и сладко — сладко захрупа. Но изведнажъ вратата хлопна и на нея се показа слугата. Въ ржката си държеше юздата съ остритѣ шипове и самодоволно се подсмиваше, като че искаше да каже: „Падна ли ми пакъ въ ржцетѣ!“

Макаръ че заграденото мѣсто не бѣше голѣмо но Ураганъ се не даде да го хванатъ. Каменъ нито можеше да го настигне, нито смѣеше да го доближи. Тогава заключи вратата и реши да го държи гладенъ до тогава, докато отслабне и не бѣга отъ него.

(Разказчето продължава).

